

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector civiel recht

zaaknummer / rolnummer: 261913 / HA ZA 06-955

Vonnis van 25 april 2007

in de zaak van

de naamloze vennootschap
KONINKLIJKE PHILIPS ELECTRONICS N.V.,
gevestigd te Eindhoven,
eiseres in conventie,
verweerster in reconventie,
procureur mr. H.J.A. Knijff,
advocaat mr. B.J. van den Broek te Amsterdam,

tegen

de besloten vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid

1. **LG ELECTRONICS EUROPEAN HOLDING B.V.**,
tevens handelende onder de naam **LG ELECTRONICS SERVICES EUROPE**,
2. **LG ELECTRONICS EUROPEAN LOGISTICS AND SERVICES B.V.**,
3. **LG ELECTRONICS EUROPEAN SHARED SERVICE CENTER B.V.**,
4. **LG ELECTRONICS JIT EUROPE B.V.**,
5. **LG ELECTRONICS BENELUX SALES B.V.**,

alle gevestigd te Almere,
gedaagden in conventie,
eiseressen in reconventie,
procureur mr. P.J.M. von Schmidt auf Altenstadt,
advocaat mr. P.L. Reeskamp te Amsterdam.

Partijen zullen hierna ook Philips en (gedaagden gezamenlijk) LG genoemd worden.

1. De procedure

- 1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit:
- de beschikking van de voorzieningenrechter van deze rechtbank van 17 februari 2006 tot toepassing van het regime van de versnelde bodemprocedure in octrooizaken;
 - de dagvaarding met producties van 21 februari 2006;
 - de conclusie van antwoord in conventie en van eis in reconventie met producties;
 - de conclusie van antwoord in reconventie;
 - de door partijen bij pleidooi van 1 december 2006 overgelegde pleitnotities, producties en de (als bestand overgelegde) presentaties.

1.2. Vonnis is (nader) bepaald op heden.

2. De feiten

In deze procedure wordt uitgegaan van de navolgende vaststaande feiten.

2.1. Philips is rechthebbende op het aan haar op 13 juli 1994 onder nummer EP 0 260 748 B1 verleende Europees octrooi betreffende een werkwijze en schakeling voor bitrate-reductie. Het octrooi (verder naar de uitvinder te noemen: Vogel) geldt voor Nederland, Oostenrijk, Italië, Zweden, Duitsland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk. De conclusies luiden in de onbestreden Nederlandse vertaling als volgt.

1. *Werkwijze voor bitrate-reductie bij het coderen van een signaal met een reeks van signaalwaarden, welk signaal een het vaakst in ononderbroken deelreeksen voorkomende bepaalde signaalwaarde (A) bevat en waarbij uit de signaalwaarden een reeks van Huffman-codewoorden wordt gevormd,*
met het kenmerk,

dat minstens één Huffman-codewoord gevormd wordt

òf uit een andere signaalwaarde en uit een daarop volgende ononderbroken deelreeks van de bepaalde signaalwaarde (A), indien deze deelreeks voorhanden is,

òf uit een andere signaalwaarde en uit een voorafgaande ononderbroken deelreeks van de bepaalde signaalwaarde (A), indien deze deelreeks voorhanden is,

en dat bij het vormen van de reeks codewoorden alleen maar de voorafgaande of alleen maar de daarop volgende deelreeksen van de bepaalde signaalwaarde (A) met de andere signaalwaarde worden gebruikt.

2. *Werkwijze volgens conclusie 1,*

met het kenmerk,

dat aan het Huffman-codewoord een aanvullend codewoord wordt toegevoegd, waaruit de precieze lengte of het precieze bedrag of allebei blijkt, indien de deelreeks van de bepaalde signaalwaarde (A) een vooraf bepaalde lengte en/of de toegekende andere signaalwaarde een vooraf bepaald bedrag overschrijdt.

3. *Werkwijze volgens conclusie 1,*

met het kenmerk,

dat op het moment dat een deelreeks van de bepaalde signaalwaarde (A) samen met de toegekende andere signaalwaarde een vooraf bepaalde lengte overschrijdt, deze gehele waardenreeks zo in segmenten wordt ontbonden, dat de lengte van elk segment onder

een vooraf bepaalde waarde ligt en dat aan elk segment een Huffman-codewoord wordt toegekend.

4. *Werkwijze volgens conclusie 1, 2 of 3,
met het kenmerk,*

dat het bij het signaal om een reeks coëfficiënten gaat, welke reeks na de bloksgewijze cosinus-transformatie van beeldpunten van een videosignaal met daarop volgende quantisering ontstaat, en dat de bepaalde signaalwaarde (A) de waarde nul is.

5. *Werkwijze volgens conclusie 1, 2 of 3,
met het kenmerk,*

dat bij een signaal dat in even lange blokken is gestructureerd, wordt gecontroleerd, welke voordelen en nadelen het niet overdragen van het laatste Huffman-codewoord van een blok heeft, en dat voor het geval dat de voordelen overwegen, het Huffman-codewoord niet wordt overdragen.

6. *Werkwijze volgens conclusie 5,
met het kenmerk,*

dat bij het niet overdragen van het laatste Huffman-codewoord dezelfde controle wordt herhaald bij het voorafgegane Huffman-codewoord als laatste Huffman-codewoord.

7. *Werkwijze volgens conclusie 5 of 6,
met het kenmerk,*

dat een gecontroleerd Huffman-codewoord niet wordt overdragen, als de lengte van de bijbehorende deelreeks van de bepaalde signaalwaarde (A) een drempel overschrijdt, die van het bedrag van de zich aansluitende signaalwaarde afhankelijk is.

8. *Werkwijze volgens conclusie 7,
met het kenmerk,*

dat het bij het signaal om een reeks van coëfficiënten gaat, welke reeks na de bloksgewijze cosinus-transformatie van beeldpunten van een videosignaal met daarop volgende quantisering ontstaat, en dat de bepaalde signaalwaarde (A) de waarde nul is, en dat een gecontroleerd Huffman-codewoord niet wordt overdragen, als de lengte van de bijbehorende deelreeks nullen groter is dan vijf en het bedrag van de zich aansluitende signaalwaarde de kleinste mogelijke van nul verschillende waarde is.

9. *Werkwijze volgens conclusie 4 of 8,
met het kenmerk,
dat het Huffman-codewoord onafhankelijk is van het teken van die coëfficiënt, die zich aan de reeks nullen aansluit of daaraan voorafgaat, en dat het teken door een aparte bit wordt gecodeerd.*

10. *Schakeling voor bitrate-reductie bij het coderen van een signaal met een reeks van signaalwaarden, welk signaal een het vaakst in ononderbroken deelreeksen voorkomende bepaalde signaalwaarde (A) bevat en waarbij uit de signaalwaarden een reeks van Huffman-codewoorden wordt gevormd,*

met het kenmerk,

dat middelen (K, Z, PROM, FF) zijn voorzien die minstens één Huffman-codewoord vormen

òf uit een andere signaalwaarde en uit een daarop volgende ononderbroken deelreeks van de bepaalde signaalwaarde (A), indien deze deelreeks voorhanden is,

òf uit een andere signaalwaarde en uit een voorafgaande ononderbroken deelreeks van de bepaalde signaalwaarde (A), indien deze deelreeks voorhanden is,

en dat bij het vormen van de reeks codewoorden alleen maar de voorafgaande of alleen maar de daarop volgende deelreeksen van de bepaalde signaalwaarde (A) met de andere signaalwaarde worden gebruikt.

11. *Schakeling volgens conclusie 10,*

met het kenmerk,

dat de middelen een opslagmiddel (PROM) bevatten, dat voorzien is voor het vormen van een aan een Huffman-codewoord toe te voegen aanvullend codewoord, waaruit de exacte lengte of het exacte bedrag of allebei blijkt, als de deelreeks met de bepaalde signaalwaarde (A) een vooraf bepaalde lengte en/of de toegekende andere signaalwaarde een vooraf bepaald bedrag overschrijdt.

12. *Schakeling volgens conclusie 10 of 11,*

met het kenmerk,

dat het middel (K, Z, PROM, FF) voor de ontvangst van het signaal is voorzien, dat het signaal een reeks coëfficiënten bevat, welke reeks na de bloksgewijze cosinus-transformatie van beeldpunten van een videosignaal ontstaat, en dat de bepaalde

signaalwaarde (A) de waarde nul is.

13. Schakeling volgens conclusie 10,
met het kenmerk,

dat de middelen een vergelijkingsmiddel (K, FF) bevatten, dat bij een in even lange blokken gestructureerd signaal voor de controle is voorzien, welke voordelen en nadelen het niet overdragen van het laatste Huffman-codewoord van een blok heeft, en dat voor het geval dat de voordelen overwegen, het vergelijkingsmiddel voor het verhinderen van het overdragen van het Huffman-codewoord is voorzien.

14. Schakeling volgens conclusie 13,
met het kenmerk,

dat het vergelijkingsmiddel (K, FF) voorzien is voor het overdragen van een gecontroleerd Huffman-codewoord, als de lengte van de bijbehorende deelreeks van signaalwaarden (A) een drempel overschrijdt die afhankelijk is van het bedrag van de zich aansluitende signaalwaarde.

15. Schakeling volgens conclusie 12,
met het kenmerk,

dat het opslagmiddel (PROM) voorzien is, om het Huffman-codewoord te kiezen, onafhankelijk van het teken van die coëfficiënt, die zich aan de reeks nullen aansluit of daaraan voorafgaat, en het teken door een aparte bit te coderen.

16. Schakeling volgens conclusie 12,
met het kenmerk,

dat de binair gecodeerde coëfficiënten met een bepaalde vertraging worden toegevoerd aan adresingangen van een geheugen (PROM) en aan een eerste ingang (E1) van een vergelijksschakeling (K), dat een teller (Z) is voorzien, waarvan de binair gecodeerde tellerstand wordt toegevoerd aan verdere ingangen van het geheugen (PROM) alsmede aan een tweede ingang (E2) van de vergelijksschakeling, dat de vergelijksschakeling (K) aan een eerste uitgang (A1) een telimpuls aan de teller (Z) uitzendt, als aan de eerste ingang (E1) een coëfficiënt met de waarde nul ligt en de tellerstand een in een geheugen van de vergelijksschakeling (K) opgeslagen waarde nog niet heeft overschreden en dat de vergelijksschakeling aan een tweede uitgang (A2) een impuls uitzendt, als aan de voorwaarde voor het uitzenden van een telimpuls niet is voldaan, en dat door de impuls

aan de tweede uitgang (A2) van de vergelijksschakeling (K) de teller (Z) wordt teruggezet en het aan de uitgangen van het geheugen (PROM) liggende codewoord in een tussengeheugen (FF) wordt overgenomen.

17. *Schakeling volgens conclusie 16,
met het kenmerk.*

dat alleen de bedragen van de coëfficiënten aan de adresingangen van het geheugen (PROM) en aan de vergelijksschakeling (K) worden toegevoerd en dat de tekenbit van de coëfficiënten via een aparte draad naar de uitgang (A) van de schakeling wordt gevoerd.

2.2. Onder meer in Nederland, Oostenrijk, Italië en Zweden worden mobiele telefoons aangeboden, welke afkomstig zijn van een aan gedaagden gelieerde vennootschap in Korea. Deze telefoons zijn voorzien van een digitale camera. Compressie van de camerabeelden vindt plaats conform de JPEG-standaard, in het bijzonder de zogenaamde Baselinemethode.

2.3. In maart 2003 heeft Philips een 'patent license agreement' gesloten met LG Electronics Inc., gevestigd te Seoul, Korea.

3. De vorderingen

3.1. Philips stelt zich op het standpunt dat de Baselinemethode voldoet aan alle kenmerken van de werkwijzen van conclusies 1, 3, 4 en 9 van Vogel en dat de elektronische schakelingen, waarmee de methode wordt uitgevoerd, onder conclusies 10, 12 en 15 van Vogel vallen. Het aanbieden en leveren van de mobiele telefoons aan afnemers in Nederland, Oostenrijk, Italië en Zweden voor toepassing van de geöctrooïeerde uitvinding is, zo stelt Philips, aan te merken als indirecte inbreuk op de conclusies 1, 3, 4 en 9 van Vogel. Voorts wordt direct inbreuk gemaakt op de conclusies 10, 12 en 15 van Vogel door het verkopen, leveren, aanbieden, importeren en in voorraad houden van mobiele telefoons die van die schakeling zijn voorzien.

3.2. Philips verwijt gedaagden 1 tot en met 5 directe en indirecte inbreuk in de hiervoor genoemde landen. Zij verwijt gedaagden 1 tot en met 4 voorts onrechtmatig handelen door - kort gezegd - inbreuken in die landen door gelieerde vennootschappen te ondersteunen en stelt dat, voor zover gedaagden zich op dit moment nog niet schuldig maken aan directe of indirecte inbreuk op Vogel of aan onrechtmatig handelen, daarvoor in ieder geval gevreesd moet worden.

3.3. In conventie vordert Philips, zakelijk weergegeven:
- een verbod op indirecte en directe inbreuk op Vogel en op (ander) onrechtmatig handelen jegens Philips in Nederland, Oostenrijk, Italië en Zweden, welk verbod wordt gevraagd zowel als provisionele maatregel voor de duur van de procedure als uit te spreken bij (niet-provisioneel) vonnis in de hoofdzaak, een en ander op straffe van dwangsommen en met

nevenvorderingen (opgave van afnemers, recall en vernietiging van inbreukmakende producten);
- hoofdelijke veroordeling van gedaagden tot vergoeding van de door Philips geleden schade, op te maken bij staat, en / of, ter keuze van Philips, afdracht van door gedaagden door de verweten handelingen behaalde winsten, met opgave van die winsten en vermeerderd met rente;
- veroordeling van gedaagden in de proceskosten en uitvoerbaar bij voorraad verklaring van het vonnis.

3.4. LG bestrijdt deze vorderingen. Zij stelt zich onder meer op het standpunt dat Vogel niet nieuw en inventief is en vordert op die basis in reconventie vernietiging van het Nederlandse gedeelte van Vogel met veroordeling van Philips in de proceskosten.

3.5. De beoordeling van de vordering in conventie is afhankelijk van de beslissing in reconventie. De vordering in reconventie dient dus allereerst te worden onderzocht.

4. beoordeling van de vordering in reconventie

stand van de techniek

4.1. Hieronder wordt verwezen naar de volgende, ten tijde van de aanvraag van het Vogel octrooi tot de stand van de techniek behorende, documenten:

- een artikel van Wen-Hsiung Chen en William K. Pratt: Scene Adaptive Coder, IEEE Transactions on Communications, vol.com-32, no. 3, maart 1984, pagina 225 - 232, verder te noemen Chen;
- Amerikaans octrooi 4,136,363 betreffende 'truncated run length encoding', verder te noemen: Saran;
- Amerikaans octrooi 4,420,771 betreffende 'technique for encoding multi-level signals', verder te noemen: Pirsch I;
- een artikel van P. Pirsch: Adaptive Intra-Interframe DPCM Coder, The Bell System Technical Journal, vol. 61, no. 5, mei - juni 1982, verder te noemen: Pirsch II;
- Amerikaans octrooi 3,925,780 betreffende 'apparatus for data compression encoding and decoding', verder te noemen: Van Voorhis;
- Amerikaans octrooi 4,494,151 betreffende '4-pixel run length code for data compression', verder te noemen: Liao.

beschrijving van de uitvinding volgens Vogel

4.2. Vogel beschrijft een techniek voor compressie van gedigitaliseerde signalen, in het bijzonder een gedigitaliseerd videosignaal. Daarbij wordt (bijvoorbeeld) een signaal zoals een videobeeld na aftasting omgezet in een reeks van getallen - door Vogel coëfficiënten genoemd - bijvoorbeeld (in decimale weergave) 4005000050000001. Dit is de in conclusie 4 genoemde blokgewijze cosinustransformatie met opvolgende kwantisering van het signaal. Deze bewerking van het signaal heeft de eigenschap dat de waarde (Vogel noemt dit het bedrag) van het merendeel van de coëfficiënten gelijk wordt aan 0.

4.3. Vogel beschrijft dat uit Chen bekend is dat deze reeks kan worden opgesplitst in deelreeksen van nulcoëfficiënten en niet-nulcoëfficiënten (dus 4 00 5 0000 5 000000 1),

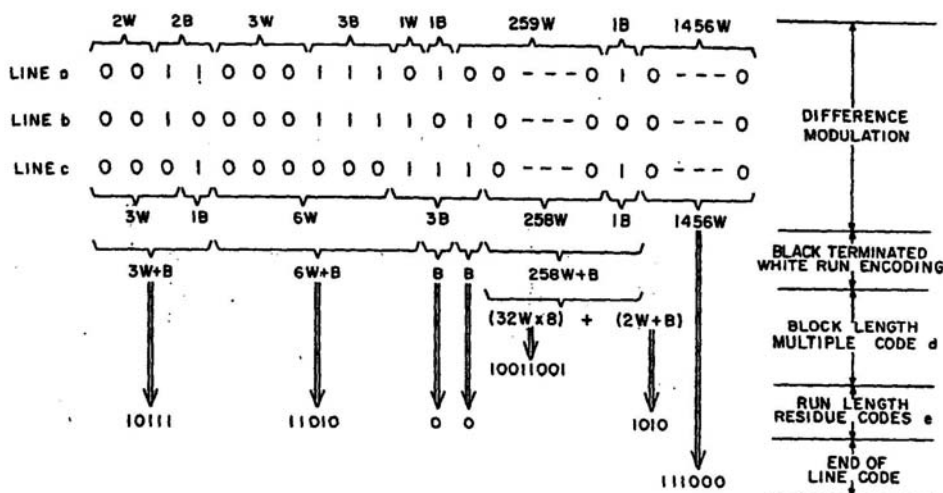
waarna de deelreeks van nulcoëfficiënten wordt vervangen door de lengte van de deelreeks, aangeduid als run length (de reeks wordt dan 4 2 5 4 5 6 1). Aan elk van de getallen in de reeks wordt vervolgens een (digitaal) Huffman-codewoord toegekend. In het voorbeeld resulteert dat in zeven Huffman-codewoorden. Huffman-codering berust op het principe dat aan de meest voorkomende waarde de kortste (binaire) code wordt toegekend en dat de code langer wordt naarmate de waarde minder vaak voorkomt. Op deze manier wordt met gebruik van de statistische eigenschappen van het signaal het aantal bits van het signaal gereduceerd.

4.4. Vogel leert nu dat metingen hebben aangetoond dat coëfficiënten met een klein bedrag in toenemende mate vaker optreden dan coëfficiënten met een groot bedrag, naar mate de voorafgaande deelreeks coëfficiënten met bedrag 0 langer wordt. Gebruik makend van dit inzicht deelt Vogel de reeks op in 'evenementen', bestaande uit een run length en de daarop volgende (of daaraan voorafgaande) niet-nul coëfficiënt. Het voorbeeld resulteert dan in de evenementen (0,4) (2,5) (4,5) (6,1). (0,4) betekent hier een bedrag 4 zonder voorafgaande nulreeks. Vervolgens wordt aan elk van deze evenementen een Huffman-codewoord toegekend. Volgens Vogel kan op deze manier een verdere bitrate-reductie van 12% worden bereikt.

Saran

4.5. LG stelt dat Vogel niet nieuw, althans niet inventief is gelet op hetgeen in Saran wordt geopenbaard.

4.6. Saran ziet op een schakeling en een methode voor compressie van binaire videosignalen. Saran beschrijft aan de hand van onderstaande afbeelding 4 het volgende. Uitgegaan wordt van een binair (zwart/wit) videosignaal line a, waarin een 0 een wit beeldelement voorstelt en 1 een zwart beeldelement. Vervolgens vindt een bewerking plaats, door Saran aangeduid als 'difference modulation'. Corresponderende beeldelementen van elkaar opvolgende delen van het signaal (scan lines) line a en line b worden met elkaar vergeleken, resulterend in signaal line c. Indien het logisch niveau van line a en line b gelijk is volgt in line c een 0, is het logisch niveau ongelijk, dan volgt een 1. Het resulterende signaal line c wordt opgedeeld in (a) runs van ononderbroken reeksen van nullen, afgesloten met een 1 (b) runs van nullen die, aan het einde van een scanline, niet worden afgesloten met een 1 en (c) een 1 die geen reeks van nullen afsluit. Vervolgens wordt de run length van iedere run Huffman gecodeerd.



4.7. De door conclusie 1 van Vogel voorgestelde maatregelen, voor zover deze mede zien op codering van een binair (zwart/wit) signaal, zijn inderdaad niet anders dan Saran beschrijft. Saran heeft, zoals hiervoor weergegeven, betrekking op bitrate-reductie bij het coderen van een signaal. Uit de signaalwaarden worden Huffman-codewoord en gevormd. Het codewoord wordt gevormd uit een ononderbroken deelreeks van de signaalwaarde 0 - de signaalwaarde (A) in Vogel - en uit de daarop volgende andere signaalwaarde 1. Het codewoord wordt alleen dán gevormd, indien de deelreeks van nullen voorhanden is. Dit volgt onder andere uit de wijze waarop de codering van de drie opeenvolgende éénen van line c gecodeerd worden. Door de difference modulation zal de deelreeks van nullen het vaakst in ononderbroken deelreeksen voorkomen. Saran kolom 3 regel 13 zegt hierover: *'Run length encoding of the difference signal can usually be carried out with relatively few message code bits because there normally is sufficient inter-scan line redundancy to cause the difference signal to have relatively long runs at a logic level indicating that the picture elements for the two scan line are the same'*. Saran splitst tenslotte het signaal consequent op in (onder meer) 'black terminated white runs' (vergelijk het slot van conclusie 1 van Vogel).

4.8. Philips meent dat Saran niet nieuwheidschadelijk is voor Vogel omdat Saran de run length Huffman-codeert waarbij het 1-bit geen andere functie heeft dan het afsluiten van de deelreeks van nullen. Het vormen van één codewoord uit de run length én het bedrag van de daarop volgende (of voorafgaande) coëfficiënt wordt volgens Philips door Saran niet geopenbaard.

4.9. De rechtbank kan dit standpunt niet delen. Saran openbaart niet dat met gezamenlijke Huffman-codering van run length en bedrag van de niet-nul coëfficiënt verdere bitrate-reductie bereikt kan worden. De gezamenlijke codering van de deelreeks nullen met het afsluitende 1-bit berust bij Saran op het inzicht dat aldus de gemiddelde lengte van de runs vergroot kan worden. Dit volgt uit de door LG in haar pleitnota onder 85 onvolledig weergegeven passage uit Saran, kolom 2 regel 58 e.v.: *'Others have recognized that the basic run length encoding process can be modified to achieve increased data compression. In general, the proposed modification have been directed toward increasing the average length of the runs which are presented for encoding. More particularly, H.E. White et al., 'Dictionary Look-Up Encoding of Graphic Data,' Picture Bandwidth Compression, ed. T.S. Huang, Gordon and Breach, 1972, pp. 267-281, suggest the encoding of the 'derivative of transitional equivalent' of the original image. To accomplish that, the definition of a run is expanded to include not only an uninterrupted series of picture elements of one logic level, but also a single terminating picture of the opposite logic level.'* Dat neemt echter niet weg dat de maatregelen van conclusie 1 mede omvatten hetgeen voor de gemiddelde vakman duidelijk en ondubbelzinnig door Saran wordt geopenbaard en derhalve niet nieuw zijn.

4.10. Conclusie 1 van Vogel dient gezien het voorgaande te worden vernietigd.

4.11. Philips heeft zich bij pleidooi op het standpunt gesteld dat in ieder geval conclusie 4 in stand kan blijven. Conclusie 4 omvat alle kenmerken van conclusie 1 en voegt daaraan de kenmerken toe dat het gaat om een (bloksgewijs cosinusgetransformeerd en gequantiseerd) videosignaal, zodoende een multilevel (dus geen binair) signaal en dat de bepaalde signaalwaarde (A) de waarde nul is.

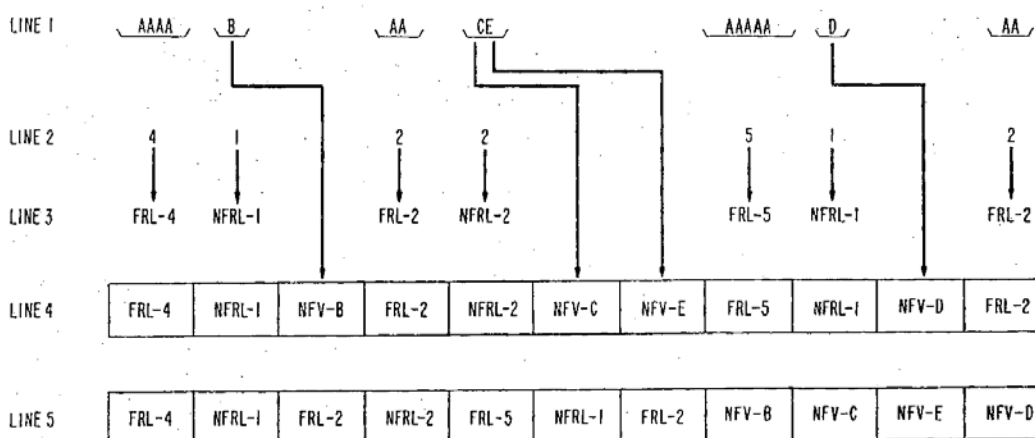
4.12. Deze werkwijze van conclusie 4 is niet bekend uit Saran, dat zich immers beperkt tot een binair signaal. Evenmin kan worden geoordeeld dat de werkwijze voor de vakman op voor de hand liggende wijze uit Saran voortvloeit. Saran codeert het de nulreeks afsluitende 1-bit (de andere signaalwaarde in Vogel) tezamen met de deelreeks nullen om de lengte van de runs te vergroten. De code geeft uitsluitend informatie over de run length. De waarde van de niet-nul coëfficiënt behoeft daaruit niet te kunnen worden afgeleid omdat deze altijd 1 is. Zoals hiervoor is overwogen openbaart Saran dan ook niet dat, ook in geval van een multi-levelsignaal, de run length en bedrag van de niet-nul coëfficiënt gezamenlijk Huffman gecodeerd kunnen worden en dat op die wijze verdere bitrate-reductie bereikt kan worden. Onderzocht dient te worden of conclusie 4 in het licht van de overige door LG genoemde stand van de techniek nieuw en inventief kan worden geoordeeld.

Pirsch I

4.13. Bij pleidooi heeft LG erkend (pleitnota onder 104) dat, anders dan zij eerder had gesteld, Pirsch I en II niet nieuwheidschadelijk zijn omdat niet wordt gegeven dat bij het vormen van de reeks codewoorden alleen maar de voorafgaande of alleen maar de daarop volgende deelreeksen van de bepaalde signaalwaarde met de andere signaalwaarde worden gebruikt. LG meent dat deze publicaties wél schadelijk zijn voor de inventiviteit van Vogel.

4.14. Pirsch I betreft een 'Technique for encoding multi-level signals' en heeft evenals Vogel tot doel het signaal te comprimeren (vergelijk kolom 1 regel 50 e.v.: '*Accordingly, the broad object of the present invention is to enable more efficient encoding of a multi-level signal wherein one particular level or value occurs much more frequently than any other value*'). Pirsch I onderscheidt tussen frequent values, in onderstaande figuur 3 weergegeven met A, en non-frequent values, in de figuur aangeven als B, C, D en E. Pirsch I beschrijft aan de hand van de figuur dat de run lengths van zowel de frequent values als de non-frequent values wordt bepaald (line 2). Vervolgens worden (line 3) de beide run lengths en de waarde van de non-frequent value gecodeerd. De codes worden gecombineerd tot een gecodeerd signaal line 4. Line 5 geeft een alternatieve volgorde van de codes aan. Dat Huffman-codering plaatsvindt is af te leiden uit bijvoorbeeld kolom 7 regel 49 e.v. Er wordt,

FIG. 3



anders dan in Vogel, geen Huffman-codewoord gevormd uit de run length van de frequent value en de waarde van de non-frequent value tezamen.

4.15. LG stelt dat dat laatste kenmerk terug te vinden is in een tweetal passages waarin Pirsch een alternatieve werkwijze zou beschrijven. In kolom 1 regel 66 e.v. merkt Pirsch op: *'The lengths of each type of run, called 'frequent value' runs and 'non-frequent value' runs, respectively, are preferably encoded using a variable length code. The magnitude or values of words which make up the 'non-frequent value' runs are also encoded, again preferably using variable length encoding. However, a different code assignment can be used, if desired. The run length codes and the non-frequent value codes are then combined in a predetermined sequence for transmission to a remote location where the original signal can be recovered.'* Uit het onderstreepte gedeelte van deze passage leidt LG af dat Pirsch een codewoord toekent aan de run length en de non-frequent value tezamen. Dat valt daarin echter niet te lezen. Pirsch merkt op deze plaats slechts op dat in plaats van 'variable length encoding' een andere coderingsmethode gebruikt kan worden voor het coderen van de run length van de frequent values, de run length van de non-frequent values en de non-frequent value. Hetgeen dan volgt (...*The run length codes and the non-frequent value codes are then combined ...*) ziet niet over de wijze van codering, maar geeft slechts aan dat na codering de codes in een vooraf bepaalde volgorde worden geplaatst (vergelijk line 4 en line 5 van figuur 3).

4.16. LG wijst verder op kolom 11 regel 25 - 43. Deze passage luidt: *'The definition of a 'run' stated previously, namely, a series of consecutive inputs having the same value, can also be modified, if desired, without diminishing the advantages of the preset invention. Specifically, an alternative definition of a run may be a series of consecutive words of like value as well as the next (subsequent) word of different value. For example, for a binary input of ONE's and ZERO's, a run of ZERO's would include the ONE bit following any group of successive ZERO's, and a run of ONE bits would include the ZERO bit immediately following the successive ONE's. This alternate definition is to be understood to be within the scope of the present invention, and the means used to determine the length of successive runs including exclusive OR gate 113 and run length counter 117 of fig. 1 would be modified accordingly. If such a different definition were used, variable length encoder 191 and decoder 203 would also be modified appropriately.'*

4.17. In deze passage is evenmin terug te vinden dat een codewoord wordt toegekend aan de run length van de frequent value en de non-frequent value tezamen. Indien overeenkomstig dit alternatief het signaal wordt opgesplitst zal de run length van de frequent value toenemen (vergelijk hiervoor Saran), maar uit de tekst is niet af te leiden dat de toe te kennen code op iets anders is gebaseerd dan op de run length van de frequent value, opgehoogd met één in verband met de aanwezigheid van de non-frequent value. Geenszins valt uit Pirsch I af te leiden dat de code mede wordt bepaald niet alleen door de aanwezigheid, maar ook door de grootte van de non-frequent value. Ook bij deze alternatieve werkwijze zal volgens Pirsch de non-frequent value kennelijk afzonderlijk worden gecodeerd. De wijze waarop Vogel een multi-level signaal codeert wordt derhalve niet door Pirsch I geleerd en kan daaruit ook niet zonder inventiviteit worden afgeleid.

Pirsch II

4.18. Pirsch II behandelt codering van een multi-level televisiesignaal. De codering wordt toegelicht aan de hand van onderstaande uit het artikel overgenomen figuur 6.

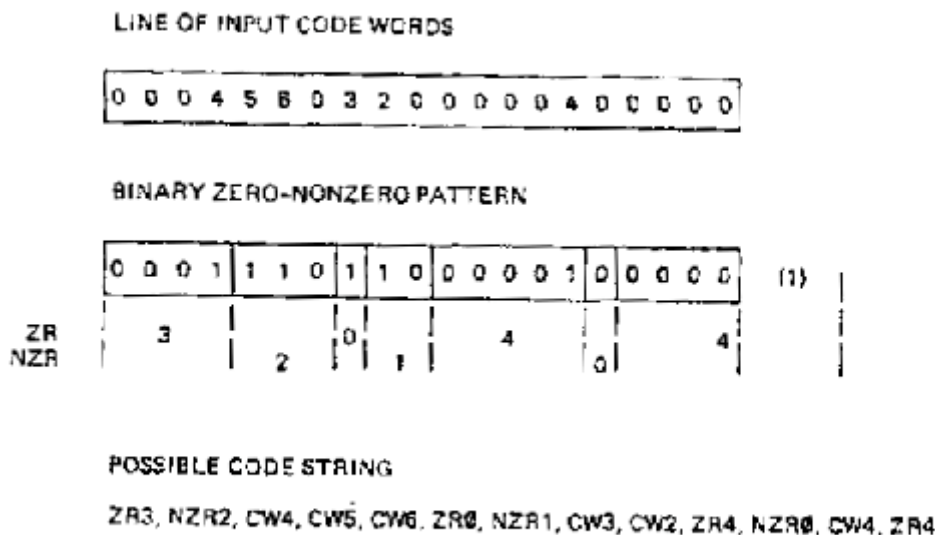


Fig. 6—Example of a horizontal run length code.

4.19. Het signaal wordt eerst omgezet in een binair patroon, waarin iedere niet-nulwaarde wordt vervangen door een 1. Dit patroon wordt vervolgens opgedeeld in zero runs (ZR) en nonzero runs (NZR). Een zero run wordt daarbij, overeenkomstig de hiervoor beschreven, uit Saran en Pirsch I bekende alternatieve run, afgesloten door de eerst daarop volgende niet nulwaarde, een nonzero run door de eerst daarop volgende nulwaarde. De zero run en nonzero run worden vervolgens afzonderlijk Huffman gecodeerd. Ook aan de niet-nulwaarde (in de figuur CW) wordt een Huffman-code toegekend. De codes worden tenslotte samengesteld tot een gecodeerd signaal.

4.20. Ook voor deze publicatie geldt dat daaruit niet zonder inventieve arbeid de werkwijze van conclusie 4 van Vogel kan worden afgeleid. Gezamenlijke codering van de grootte van de niet-nulwaarde en de daarop volgende (of voorafgaande) zero run vindt niet plaats, het inzicht dat een statistische samenhang bestaat tussen de lengte van de run en hoogte van de niet-nulwaarde ontbreekt. In dit verband merkt Pirsch II op (p. 755): '*For each of the sets, i.e. zero runs (ZR), nonzero runs (NZR) en nonzero code words (NZCW), a variable length code can be determined independently (onderstreping rechtbank) and matched to the probability of the symbols of that particular set (e.g., Huffman code).*'

Van Voorhis

4.21. Van Voorhis ziet op een schakeling en een werkwijze voor compressie van digitale beelden. Ook Van Voorhis beschrijft de mogelijkheid van een run van nullen gevolgd door een afsluitende 1. Verwezen wordt bijvoorbeeld naar kolom 29 regel 48 e.v.: '*For the purpose of the illustration, a run is defined as a one or as a string of one or more zeroes and the first one following this string of zeroes*'. Van Voorhis ziet evenals Saran op codering van een binair signaal, zodat kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor met betrekking tot Saran is overwogen.

Liao

4.22. Liao is volgens LG niet nieuwheidschadelijk voor Vogel omdat Liao niet expliciet het gebruik van Huffman-codering noemt. Liao zou wel schadelijk zijn voor de inventiviteit van Vogel.

4.23. Liao heeft betrekking op een werkwijze voor compressie van binaire data. Conclusies 1 en 4 van Liao luiden, voor zover thans van belang, als volgt.

*1. A method for the compression of serial binary data comprising the steps of:
seperating said serial data into bit nibbles,
counting the run length of all-zero nibbles received prior to receiving a terminating nibble,
converting the terminating nibble data pattern into an second code word portion, the more
common terminating nibble data patterns being compressed into second code words of
shorter length than the original data,*

(...)

*combining the first and second code word portions (...) into a code word a multiple of n
bits long.*

(...)

*4. The method of claim 2 wherein the more frequently occurring run lengths are assigned
to shorter code words.*

4.24. Hetgeen uit Liao kan worden geleerd, voor zover van belang voor de beoordeling van de inventiviteit van Vogel, kan worden beschreven aan de hand van de bij het octrooi behorende figuur 2, zoals hieronder is afgebeeld.

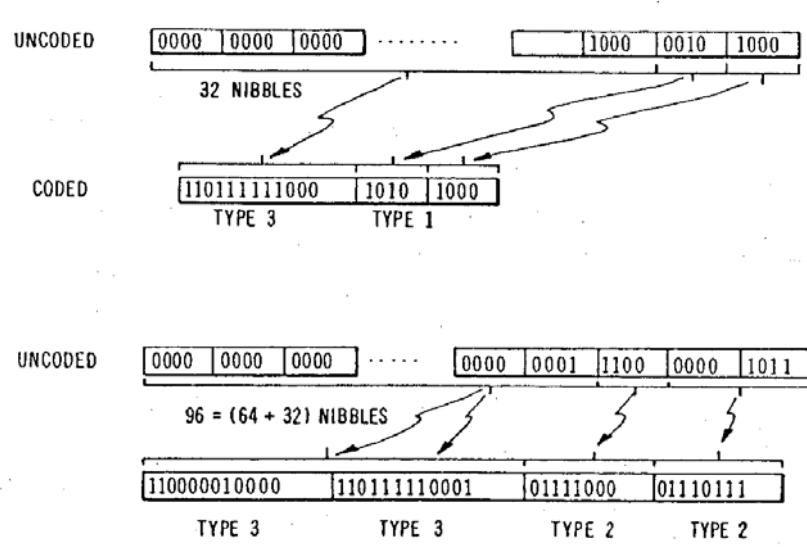


FIG. 2

4.25. Liao gaat uit van een binaire datastroom van overwegend nul bits. De datastroom wordt verdeeld in vier bits 'nibbles'. Liao kent vervolgens een eerste code toe aan het aantal nibbles dat geheel uit nullen bestaat en een tweede code aan het daarop volgende nibble waarin tenminste één 1-bit voorkomt. Deze twee codes worden vervolgens gecombineerd tot één code (vergelijk kolom 1 regel 62 e.v.).

4.26. In het door Liao besproken voorbeeld vindt geen Huffman-codering plaats. Het aantal nulnibbles wordt eenvoudig vervangen door de binaire weergave daarvan. De niet-nulnibble wordt in sommige gevallen niet gecodeerd. In andere gevallen vindt wel codering plaats, maar geen Huffman-codering. LG stelt nu echter dat Liao in conclusie 4 het gebruik van codering met variabele lengtes openbaart en dat de vakman die wetenschap eenvoudig zou combineren met Huffman-codering. LG ziet hierbij echter over het hoofd dat conclusie 4 van Liao een variabele-lengte-code toekent aan de run length van nulnibbles. Conclusie 1 kent een soortgelijke code toe aan de niet-nulnibble. Liao suggereert evenwel nergens een dergelijke code toe te kennen aan de combinatie van run length en niet-nulnibble. Het door Vogel geopenbaarde inzicht dat met een dergelijke combinatie gebruik kan worden gemaakt van de statistische samenhang van de run length en de grootte van de niet-nulcoëfficiënt ontbreekt. Voorts ziet Liao, anders dan conclusie 4 van Vogel, op compressie van een binaire datastroom, zodat in zoverre dezelfde overwegingen opgeld doen als met betrekking tot Saran hiervoor. De vakman zal daarom niet zonder inventieve arbeid tot de uitvinding van Vogel worden gebracht.

Chen

4.27. Chen wordt in Vogel aangehaald als stand van de techniek. LG meent niettemin dat ook Chen nieuwheidschadelijk is voor Vogel. LG noemt in dit verband de maatregelen van conclusie 1 en haar stelling is dus ook van belang voor conclusie 4.

4.28. Zoals hiervoor is overwogen kent Chen afzonderlijke Huffman-codes toe aan zowel de run length van de nul-coëfficiënten als de grootte van de niet-nul coëfficiënt. LG betoogt in dit verband (anders dan hierna onder 5.8.1 wordt besproken) nu onder meer, zakelijk weergegeven, dat de woorden 'dat minstens één Huffman-codewoord gevormd wordt' zo begrepen moeten worden, dat aan een evenement (de combinatie van run length en het bedrag van de opvolgende signaalwaarde) minimaal één Huffman-codewoord wordt toegekend. In de visie van LG anticipeert Chen dan op Vogel omdat Chen aan een evenement twee, dus meer dan één, Huffman-codes toekent.

4.29. Uit volgconclusie 3 en de beschrijving op pagina 7 regel 9 e.v. (van de vertaling) van de ontbinding van het evenement (8,7)¹ volgt inderdaad dat ook Vogel onder omstandigheden aan één evenement twee Huffman-codes toekent. In het door Vogel beschreven voorbeeld wordt het evenement (8,7) ontbonden in de evenementen (7,0) en (0,7), waarna aan beide ontbonden evenementen een Huffman-code wordt toegekend. Anders dan Chen wordt elk van die codes echter gevormd uit de run length en het bedrag tezamen. De codering van het evenement (8,7) volgens Chen levert twee codes, één waaruit uitsluitend de run length kan worden afgeleid en één waaruit uitsluitend het bedrag volgt. De codering volgens Vogel levert twee codes terwijl uit elk van die codes de run length én het bedrag kan worden afgeleid; (7,0) houdt immers in dat een reeks van 7 nullen wordt

¹ dus 8 nullen afgesloten met signaalwaarde 7

afgesloten met een nul; (0,7) betekent een reeks van nul nullen met een (andere) signaalwaarde 7. Vogel gebruikt dan ook slechts één Huffman-coderingstabel (figuur 3), Chen twee aparte. Omdat Chen reeds op dit punt niet anticipeert op Vogel, is Chen niet als nieuwheidschadelijk aan te merken. Nu geen van de hiervoor besproken documenten het voordeel van gecombineerde Huffman-codering van run length en het bedrag van de opvolgende signaalwaarde openbaart met bijbehorende statistische voordelen, zal Chen in combinatie met één van die documenten dat evenmin leren, zodat het octrooi volgens conclusie 4 inventief te achten is.

conclusie in reconventie

4.30. Gelet op het voorgaande moet worden geoordeeld dat conclusie 4 en de daarop voortbouwende conclusie 9 aan de eisen van octrooieerbaarheid voldoen. Hetzelfde geldt voor de conclusies met betrekking tot de overeenkomstige schakelingen (conclusies 12, 15, 16 en 17). Derhalve dient de vraag beantwoord te worden of het octrooi in zoverre in stand kan blijven.

4.31. Partiële nietigverklaring en gewijzigde instandhouding van een octrooi is volgens de Hoge Raad: *'alleen toelaatbaar wanneer voor de gemiddelde vakman die kennis neemt zowel van het octrooischrift als van de stand van de techniek op de voorrangdatum, voldoende duidelijk is waar de grenzen van de bescherming liggen die door het octrooi, voor zover geldig, wordt geboden. Daartoe is niet alleen vereist dat achteraf een aanvulling op het octrooischrift kan worden geformuleerd, waardoor deze grenzen met voldoende duidelijkheid worden getrokken, maar tevens dat het gaat om een aanvulling die voor de gemiddelde vakman reeds tevoren voldoende voor de hand lag om, aan de hand van de inhoud van het octrooischrift in samenhang met de stand van de techniek op de voorrangdatum, zelfstandig tot de slotsom te komen dat het octrooi slechts verleend had behoren te worden met de in die aanvulling gelegen beperking en dat het derhalve binnen de daaruit af te leiden engere grenzen geldig was'*. Deze door de Hoge Raad in het Spiro/Flamco-arrest (NJ 1998, 2) geformuleerde criteria zijn enerzijds ontleend aan de wettelijke vereisten (vergelijk artikel 75 lid 1 onder a-d ROW 1995) en anderzijds aan de gerechtvaardigde belangen van derden, mede in verband met de terugwerkende kracht van de vernietiging.

4.32. De rechtbank is van oordeel dat het voor de gemiddelde vakman zonder meer duidelijk was dat de beschermingsomvang van het octrooi zich in elk geval uitstrekte tot conclusie 4 (en de daarop voortbouwende of daarmee samenhangende conclusies 9, 12, 15, 16 en 17) nu artikel 4 een volgconclusie is. Het opstellen van afhankelijke volgconclusies kent immers als voornaamste, zoniet enige, doel te anticiperen op een mogelijke nietigheid van de hoofdconclusie en zo te voorkomen dat de octrooihouder zijn gehele monopolie verliest indien zijn conclusie – bijvoorbeeld als gevolg van nadien aangetroffen voorpublicaties – te ruim zou zijn. Dit is de gemiddelde vakman zonder meer bekend en hij zal dan ook weten dat instandhouding volgens een afhankelijke volgconclusie, mits deze voldoet aan de wettelijke vereisten en bij ongeldigheid van de daaraan voorafgaande conclusies, aangewezen is. Onder die omstandigheden valt niet in te zien dat de rechtszekerheid of enig ander gerechtvaardigd belang van derden eraan in de weg zou kunnen staan dat het octrooi beperkt tot een volgconclusie in stand zou worden gelaten.

4.33. Een ander oordeel zou bovendien tot een onevenredige benadeling van de octrooihouder leiden, die zijn positie ernstig bemoeilijkt ziet gelet voorts op het Bogaard-

arrest (Hof 's-Gravenhage 1 maart 2001, te kennen uit HR 21 februari 2003, BIE 2004, 29) en daarbij juist rechtsonzekerheid scheppen. Derden zullen volgens het hiervoor geschetste systeem aan de hand van de afhankelijke volgconclusies relatief eenvoudig de eventuele nieuwe omvang van het octrooi kunnen voorspellen, indachtig dat de octrooihouder weet dat door terugtrekking op zo een volgconclusie de discussie over de vraag of zijn voorstel voldoet aan de hierboven genoemde Spiro/Flamco-criteria verregaand wordt vereenvoudigd. Die zekerheid is verdwenen indien zou worden aangenomen dat ook van volgconclusies die niettemin voldoen aan de wettelijke criteria, onzeker zou zijn of zij aan de Spiro/Flamco-criteria voldoen.

4.34. Gelet op het voorgaande dient het octrooi te worden vernietigd voor zover het betreft conclusie 1 en de van conclusie 1 afhankelijke conclusies 2 en 3, 5 tot en met 8, 9 voor zover deze conclusie voortbouwt op conclusie 8, en de conclusies die aanspraak maken op bescherming van de overeenkomstige schakelingen (conclusies 10, 11, 13 en 14). Met betrekking tot deze conclusies is niet gesteld of gebleken dat zij een zelfstandige uitvinding inhouden. Het octrooi kan in stand blijven voor zover het betreft conclusie 4, conclusie 9 voor zover deze conclusie voortbouwt op conclusie 4, en de conclusies met betrekking tot de overeenkomstige schakelingen (conclusies 12, 15, 16 en 17).

4.35. Partijen worden beide op punten in het ongelijk gesteld. Om die reden zal worden bepaald dat partijen elk de eigen proceskosten in reconventie dragen.

5. beoordeling van de vordering in conventie

bevoegdheid

5.1. Voor zover het gevorderde in conventie betrekking heeft op of voortvloeit uit de gestelde inbreuk op Vogel in Oostenrijk, Italië en Zweden is de beslissing afhankelijk van het (definitieve) oordeel over de geldigheid van het octrooi voor die landen. Gelet op artikel 22 lid 4 van Verordening EG 44/2001 en het arrest HvJEG van 13 juli 2006, zaak C-4/03 (Gat/Luk) is de Nederlandse rechter om die reden niet bevoegd van de vorderingen kennis te nemen. De rechtbank dient zich in zoverre onbevoegd te verklaren over de vorderingen te oordelen en zich te beperken tot haar oordeel over de gestelde (directe en indirecte) inbreuk van LG in Nederland. Voor de beoordeling van het provisioneel gevorderde wordt verwezen naar hetgeen onder 5.28 is overwogen.

betrokkenheid van de gedaagden

5.2. Gedaagden 1 tot en met 4 hebben gemotiveerd ontkend betrokken te zijn bij verhandeling van de onder 2.2 bedoelde mobiele telefoons in Nederland. Philips heeft in reactie verwezen naar de door haar overgelegde uittreksels uit het handelsregister en zich voorts op het standpunt gesteld dat gedaagden 1 tot en met 4 dreigen het inbreukmakende handelen voort te zetten indien dit aan gedaagde 5 wordt verboden (pleitnota Philips pagina 42 voetnoot 14).

5.3. Uit de uittreksels uit het handelsregister met betrekking tot gedaagden 1 en 4 is geen aanwijzing te putten dat deze vennootschappen betrokken zijn bij de handel in de bedoelde mobiele telefoons. Het uittreksel met betrekking tot gedaagden 2 en 3 biedt daar wel een aanknopingspunt voor, maar er kan heel goed een verschil bestaan tussen de aan het handelsregister opgegeven bedrijfsactiviteiten en de werkelijke activiteiten. Niet zelden is

de opgave aanzienlijk ruimer dan de aard van de in de praktijk uitgeoefende activiteiten. Wat hiervan verder zij, specifiek bewijs van haar stellingen op dit punt heeft Philips niet aangeboden en de rechtbank ziet geen aanleiding dit bewijs aan Philips op te dragen, zodat aan die stellingen als onbewezen voorbij moet worden gegaan.

5.4. Philips heeft voorts niet gemotiveerd welke concrete aanwijzingen zouden bestaan om aan te nemen dat gedaagde 5 zich zal onttrekken aan een uit te spreken verbod door haar activiteiten over te dragen aan een van de andere gedaagden.

5.5. Voor zover de rechtbank bevoegd is kennis te nemen de vorderingen tegen de gedaagden 1 tot en met 4, dienen deze derhalve te worden afgewezen. Philips wordt als de in het ongelijk gestelde partij veroordeeld in de proceskosten. Aan de zijde van gedaagden 1 tot en met 4 zullen deze worden gesteld op het 4/5 deel van de in totaal door gedaagden tot heden gemaakte proceskosten. Resteert te onderzoeken of gedaagde sub 5 inbreuk maakt op de geldig te achten conclusies van Vogel.

inbreuk

5.6. Philips heeft ter toelichting op de Baselinemethode overgelegd CCITT Recommendation T.81. Annex F geeft de volgende beschrijving van de codering volgens de Baselinemethode.

5.7. De methode onderkent evenals Vogel dat veel van de na bewerking van de data verkregen coëfficiënten gelijk zullen zijn aan nul. Iedere niet-nul coëfficiënt wordt weergegeven door een 8-bit waarde in de vorm RRRRSSSS. De SSSS-bits definiëren een bereik voor de grootte van de niet nul-coëfficiënt. De RRRR-bits geven de run length aan van de deelreeks van nul-coëfficiënten tussen de niet-nulcoëfficiënten. De SSSS-bits geven in binaire notatie het aantal bits weer dat nodig is voor weergave van de exacte waarde en het teken van de niet-nulcoëfficiënt. Dat betekent dat - zoals in tabel F 2 van de annex is weergegeven - een waarde van SSSS van 1 staat voor de niet-nulcoëfficiënten 1 en -1 (beide getallen zijn namelijk door één bit weer te geven), een SSSS waarde 2 staat de niet-nulcoëfficiënten -3, -2, 2 en 3 (deze getallen zijn met twee bits weer te geven) enzovoort. De waarde RRRRSSSS wordt vervolgens Huffman gecodeerd en er worden bits toegevoegd die het teken en de exacte waarde van de niet-nulcoëfficiënt weergeven.

5.8. LG meent dat deze codering niet valt onder het bereik van Vogel. In dit verband voert LG, zakelijk weergegeven, het volgende aan.

5.8.1. Vogel kent een Huffman-code toe aan de run length en de exacte waarde van de niet-nulcoëfficiënt gezamenlijk zodanig, dat daaruit zonder nadere informatie het evenement kan worden afgeleid. De zinsnede in conclusie 1 'minstens één Huffman-codewoord' moet volgens LG (in afwijking van hetgeen zij heeft gesteld met betrekking tot de nieuwheid van Vogel ten opzichte van Chen) aldus worden begrepen dat in ieder geval aan één van de te coderen evenementen uitsluitend een Huffman-codewoord wordt toegekend. Slechts in uitzonderingsgevallen, bestreken door conclusie 2, voegt Vogel aan de Huffman-code aanvullende informatie toe. In de JPEG Baselinemethode wordt daarentegen de exacte waarde en het teken altijd afzonderlijk van de run length gecodeerd. JPEG profiteert dan ook niet van de door Vogel ontdekte statische afhankelijkheid tussen de run length en de waarde van de niet-nulcoëfficiënt. Conclusie 1 van Vogel kan niet zodanig worden

geïnterpreteerd dat onder de 'andere signaalwaarde' kan worden begrepen het aantal bits dat nodig is voor weergave van de exacte waarde van de niet-nul coëfficiënt.

5.8.2. Anders dan conclusie 9 van Vogel beschrijft, gebruikt JPEG geen apart bit om het teken van de niet-nulcoëfficiënt te coderen. JPEG gebruikt hiervoor de inverse van het binair weergegeven positieve getal. Het getal - 5 wordt dan de inverse van 5 (binair 101), dus 010.

5.8.3. Voor een waarde van het bedrag, groter of gelijk aan 9, kent Vogel een Huffman-code toe die onafhankelijk is van het aantal daaraan voorafgaande nullen. De run length van de nulreeks wordt afzonderlijk gecodeerd, zoals Chen dat doet. JPEG wijkt ook op dit punt af van Vogel.

5.9. Bij de beoordeling of sprake is van (letterlijke) inbreuk wordt vooropgesteld dat bij de uitleg van de conclusies van een octrooischrift, mede in het licht van beschrijving en tekeningen, onder ogen dient te worden gezien wat volgens de gemiddelde vakman die daarvan kennis neemt, voor de uitvinding waarvan de bescherming wordt ingeroepen, wezenlijk is – anders gezegd: wat de achter de woorden van die conclusies liggende uitvindingsgedachte is – teneinde een uitsluitend op de letterlijke betekenis van de bewoordingen gegronde en daarom voor een redelijke bescherming van de octrooihouder wellicht te beperkte (of onnodig ruime) uitleg te vermijden. De tot uitleg van de conclusies van het octrooischrift geroepen rechter zal evenwel tevens moeten beoordelen of het resultaat van zijn onderzoek de rechtszekerheid voor derden voldoende tot haar recht laat komen. Dit laatste gezichtspunt zal een restrictieve, meer bij de bewoordingen van de conclusies aansluitende uitleg kunnen rechtvaardigen in dier voege dat gebrek aan duidelijkheid voor de gemiddelde vakman die de grenzen van de door het octrooi geboden bescherming wil vaststellen, in beginsel ten nadele van de octrooihouder werkt (vgl. HR 12 november 2004, NJ 2004, 674, Impro/Liko en HR 13 januari 1995, NJ 1995, 391 Ciba Geigy/Oté Optics).

5.10. Zoals hiervoor is overwogen is de uitvindingsgedachte van Vogel gelegen in het inzicht dat een statistische samenhang bestaat tussen de run length van de nul-coëfficiënten en de grootte van de niet-nulcoëfficiënt. Dit inzicht wordt benut door de maatregel dat één Huffman-code wordt gevormd uit de run length en de niet-nulcoëfficiënt. Zoals Philips terecht aanvoert volgt echter zowel uit de samenhang tussen de conclusies als uit de beschrijving dat de in Vogel bedoelde andere signaalwaarde niet beperkt is tot de exacte waarde, maar ook een getalsbereik omvat. Ten eerste is van belang dat conclusie 4 in samenhang met conclusie 1 slechts de eis stelt dat het Huffman-codeword wordt gevormd (in de oorspronkelijke Engelse tekst: 'at least a Huffman codeword is formed') uit de lengte van de deelreeks en de andere signaalwaarde. De gemiddelde vakman zal begrijpen dat het daarvoor voldoende is dat die andere signaalwaarde op een of andere manier terugkomt in het codeword. Dit gebeurt ook indien de grootte ongeveer terugkomt, zoals bij de Baselinemethode van JPEG.

5.11. Steun voor die opvatting vindt de gemiddelde vakman in conclusies 2 en 9, die beide voortbouwen op conclusie 1 (conclusie 9 door verwijzing naar conclusie 4, welke conclusie weer verwijst naar conclusie 1). Deze conclusies geven immers als nader kenmerk dat de precieze omvang van de run length of het bedrag afzonderlijk wordt gecodeerd respectievelijk dat het teken van het bedrag door een apart sign bit wordt gecodeerd. Hieruit vloeit noodzakelijk voort dat conclusie 1 kennelijk mede ziet op een signaalwaarde waarvan

slechts de absolute waarde uit de Huffman-code kan worden afgeleid of waarvan - zoals het geval is bij de Baselinemethode - uit de Huffman-code wel het bereik van de niet-nulcoëfficiënt kan worden afgeleid, maar niet de exacte waarde. Vogel beschrijft deze laatste mogelijkheid (op pagina 5 van de vertaling) voor het geval dat de run length of het bedrag groter is dan 8. Volgens Vogel gaat het inderdaad, zoals LG stelt, om relatief zeldzame evenementen, maar dat neemt niet weg dat deze wijze van codering door conclusie 4 in samenhang met conclusie 1 wordt bestreken. Evenmin doet daaraan af dat door codering volgens de Baselinemethode het door Vogel beschreven voordeel van de statistische samenhang tussen de run length en de niet-nulcoëfficiënt niet of niet geheel zou worden bereikt. Daargelaten dat deze stelling door Philips is bestreden en door LG onvoldoende inzichtelijk is gemaakt, belet het octrooi LG ook een niet optimale toepassing van de door de conclusies beschreven maatregelen.

5.12. Hierbij komt dat voor het geval dat het evenement een niet-nulcoëfficiënt heeft, gelijk aan 1 of aan -1, naar Philips onweersproken heeft gesteld is dit het merendeel van de evenementen, bij de Baselinemethode exact de werkwijze van conclusie 4 in samenhang met conclusie 1 wordt toegepast, meer in het bijzonder conclusie 9 van Vogel. In die situatie kent de Baselinemethode een Huffman-code toe aan de run length en het getal 1 (het aantal bits van de niet-nulcoëfficiënt), gevolgd door de exacte waarde van de niet-nulcoëfficiënt: 1 wanneer de coëfficiënt positief is, de inverse 0 wanneer de coëfficiënt negatief is. Deze wijze van codering is geheel gelijk aan de werkwijze van conclusie 9 van Vogel.

5.13. De stelling van LG dat de codering volgens de Baselinemethode afwijkt van die van Vogel voor een waarde van het bedrag, groter of gelijk aan 9, laat onverlet dat de codering van evenementen met lagere bedragen inbreuk maakt op Vogel. Bovendien wordt aan LG geen inbreuk volgens conclusie 2 (met 4) verweten, zodat dit argument niet ter zake kan doen.

5.14. LG heeft bij pleidooi in repliek het standpunt ingenomen dat de Baselinemethode slechts toepassing is van de stand van de techniek, meer in het bijzonder Saran voor het geval het bedrag van de andere signaalwaarde gelijk is aan 1. Zoals hiervoor is uiteengezet, openbaart Saran echter niet hoe een multi-level signaal gecodeerd kan worden en wordt uit de Huffman-code voor run length en afsluitende 1-bit bij de door Saran voorgestelde codering niet de waarde van de niet-nulcoëfficiënt afgeleid. Het door LG ingenomen standpunt gaat daarom niet op.

5.15. Het voorgaande voert tot de slotsom dat telefoons van LG, waarin de Baselinemethode wordt toegepast (indirect) inbreuk maken op conclusie 4 en 9 van Vogel en op de conclusies die overeenkomstige schakelingen beschrijven.

licentie

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 27 Rv. heeft de behandeling van dit geschilpunt met gesloten deuren plaatsgevonden. De daarop betrekking hebbende overwegingen zijn in dit afschrift niet opgenomen (artikel 28 lid 1 en 4 Rv.).

rechtsverwerking

5.16. LG doet beroep op rechtsverwerking dan wel misbruik van recht door Philips. In dit verband voert zij kort samengevat het volgende aan. Philips heeft in de periode 1986 -

1994 actief deelgenomen aan de ontwikkeling en aanvaarding van de JPEG-standaard in studiegroepen van de International Telegraph en Telephone Consultative Committee (CCITT), The International Standards Organization (ISO) en de British Standards Institution. Op alle deelnemers aan deze studiegroepen rustte de verplichting om voor de JPEG-standaard relevante octrooien aan te melden. De deelnemer moet daarbij de bereidheid uitspreken om een redelijke, niet-discriminerende licentie te verlenen aan degenen die de standaard willen toepassen. Als die bereidheid niet bestaat kan de werkgroep besluiten voor een andere standaard te kiezen. Philips was zich van deze verplichting bewust maar heeft nagelaten Vogel aan te melden. LG heeft, in het vertrouwen dat de JPEG-standaard geen inbreuk maakt op enig octrooi van Philips, op grote schaal de standaard toegepast. Onder die omstandigheden kan Philips Vogel thans niet meer aan LG tegenwerpen. Zij kan hoogstens aanspraak maken op een eenmalige redelijke licentievergoeding.

5.17. Philips bestrijdt dat zij actief betrokken is geweest bij de ontwikkeling van de JPEG-standaard. Philips meent verder dat zij niet verplicht was Vogel te melden.

5.18. De rechtbank ziet niet in dat de door LG geschetste gang van zaken zou leiden misbruik van recht door Philips zou opleveren. De in artikel 3:13 lid 2 B.W. vermelde gevallen zijn niet van toepassing.

5.19. Van rechtsverwerking kan sprake zijn indien de schuldeiser zich heeft gedragen op een wijze die naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onverenigbaar is met het vervolgens geldend maken van het betrokken recht (H.R. 7 juni 1991, N.J. 1991/708). Philips bestrijdt niet dat zij op de hoogte was van de in zijn algemeenheid geldende verplichting voor deelnemers aan werkgroepen voor standaardisering om relevante octrooien aan te melden. Daarvan uitgaande is de rechtbank met LG van oordeel dat Philips in beginsel het recht heeft verwerkt zich thans nog op Vogel te beroepen indien komt vast te staan dat Philips als deelnemer bij de werkgroepen voor ontwikkeling van de JPEG-standaard betrokken is geweest.

5.20. De door LG overgelegde productie 13 met bijlagen is onvoldoende om deelname van Philips aan de werkgroepen te bewijzen. Zoals LG uitdrukkelijk heeft aangeboden, zal zij indien nodig in een later stadium van de procedure tot nadere bewijslevering worden toegelaten. In haar pleitnota heeft LG zich kennelijk willen beperken tot deelname van Philips aan werkgroepen van de CCITT en ISO, zodat de eventueel te verlenen bewijsopdracht op die deelname dient te worden toegespitst.

5.21. Alvorens aan nadere bewijslevering toe te komen, dient een aanvraag te worden beantwoord. Duidelijk is dat het beroep op rechtsverwerking niet op zal gaan indien, zoals Philips stelt, LG niet bereid is een redelijke, niet-discriminerende licentie-overeenkomst met Philips te sluiten. Indien Philips Vogel wel zou hebben aangemeld, zou LG hiertoe immers wel verplicht zijn geweest. Op dit punt heeft de rechtbank behoefte aan nadere inlichtingen van partijen, in het bijzonder aangaande de voorwaarden van een dergelijke overeenkomst, de omstandigheden die voor bepaling van die voorwaarden in aanmerking genomen zouden moeten worden en de voorwaarden van de licentie-overeenkomst die Philips naar zij stelt aan LG heeft aangeboden. De zaak wordt daartoe verwezen naar de rol voor een akte van partijen, eerst aan de zijde van Philips.

provisionele vordering

5.22. In het voorgaande is vastgesteld dat de codering volgens de JPEG-standaard inbreuk maakt op Vogel volgens conclusie 4. Aan het door Philips gevorderde verbod op inbreuk staat nog slechts het beroep op rechtsverwerking in de weg. Dat beroep gaat in ieder geval niet op indien LG er niet in slaagt het van haar gevraagde bewijs te leveren. De deelname van Philips aan de werkgroepen van de CCITT en ISO is niet af te leiden uit de overgelegde producties. Onder deze omstandigheden dient het door Philips gevorderde verbod voor de duur van de procedure te worden toegewezen. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat het mogelijk nog geruime duurt voordat in conventie een eindbeslissing kan worden gegeven. Het verbod dient te worden beperkt tot de periode tot 10 september 2007, de datum waarop het octrooi afloopt. Philips heeft niet toegelicht waaruit de betrokkenheid van gedaagde sub 5 bij octrooi-inbreuk, die zij ook verboden wenst te zien, zou bestaan, zodat het verbod beperkt dient te zijn tot directe en indirecte inbreuk.

5.23. Gelet op de door artikel 223 lid 2 Rv. vereiste samenhang met de hoofdvordering en nu de hoofdvordering slechts kan leiden tot een verbod, geldend voor Nederland, dient ook het provisionele verbod daartoe te worden beperkt. De gevorderde dwangsom zal worden gematigd. Een verbod op 'anderszins onrechtmatig handelen' wordt afgewezen omdat een dergelijk verbod in de context van het geschil geen zelfstandige betekenis heeft.

hoger beroep

5.24. Om redenen van proceseconomische aard zal de rechtbank tussentijds hoger beroep van dit vonnis toestaan.

6. De beslissing

De rechtbank

in conventie

verklaart zich onbevoegd kennis nemen van de hoofdvorderingen voor zover deze betrekking hebben op of voortvloeien uit de gestelde inbreuk op Europees octrooi 0 260 748 B1 in Oostenrijk, Italië en Zweden;

en ten aanzien van de overige vorderingen:

in de zaak tegen de gedaagden 1 tot en met 4:

wijst het gevorderde af;

veroordeelt Philips in de proceskosten, tot aan deze uitspraak aan de zijde van de gedaagden 1 tot en met 4 begroot op €198,40 aan griffierecht en €1446,40 aan salaris van de procureur;

in de zaak tegen de gedaagde 5:

verbiedt gedaagde sub 5 voor de duur van de procedure, maar uiterlijk tot 10 september 2007, directe dan wel indirecte inbreuk op Europees octrooi 0 260 748

B1 zoals dit in stand gelaten wordt, zulks op straffe van een dwangsom van €10.000,- per product waarmee of per dag, een gedeelte van een dag voor een hele gerekend, dat het verbod na betekening van dit vonnis wordt overtreden;

verwijst de zaak naar de rol van 6 juni 2007 voor akte, eerst aan de zijde van Philips;

houdt iedere verdere beslissing aan;

bepaalt dat tussentijds hoger beroep van dit vonnis is toestaan;

in reconventie

vernietigt EP 0 260 748 B1 met rechtsgevolg voor Nederland en uitsluitend voor zover het betreft conclusies 1, 2, 3, 5 tot en met 8, 9 voor zover deze conclusie voortbouwt op conclusie 8, en conclusies 10, 11, 13 en 14;

laat het octrooi in stand voor zover het betreft conclusie 4, conclusie 9 voor zover deze conclusie voortbouwt op conclusie 4, en conclusies 12, 15, 16 en 17;

wijst het meer of anders gevorderde af;

bepaalt dat partijen elk de eigen proceskosten dragen.

Dit vonnis is gewezen door mr. Chr.A.J.F.M. Hensen, mr. P.G.J. de Heij en mr. E.F. Brinkman en in het openbaar uitgesproken op 25 april 2007.